

DIANA GABALDON

LORD JOHN *a ďáblovy ruce*

LORD JOHN
a d'áblovy ruce

LORD JOHN AND THE HAND OF DEVILS
Copyright © 2007 by Diana Gabaldon

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Kateřina Heřmanová, 2019
Úprava obálky © Pavel Tůma – RITA, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-483-8 (pdf)

DIANA GABALDON

LORD JOHN
a ďáblovy ruce

Překlad: Kateřina Heřmanová

*Pro Alexe Krislova,
Janet McConnaugheyovou
a Margaret J. Campbellovou,
systémové operátory Compuserve Books and Writers Community
(<http://community.compuserve.com/Books>),
nejlepší nekonečné elektronické literární koktejl party
na světě. Díky!*

Poděkování

Autorka by ráda poděkovala

... **Maximu Jakubowskému** za to, že nevědomky vyslal lorda Johna na soukromou kariérní dráhu.

... **Marte Brengleové**, jejíž zmínka o jejím neblaze proslulém předkovi siru Francisi Dashwoodovi poskytla mně a lordu Johnovi základ jeho prvního dobrodružství.

... **Karen Watsonové** z daňového úřadu Jejího Veličenstva za to, jak trpělivě čmuchala v londýnských uličkách při hledání přijatelně odpudivých lokalit a zajímavých historických faktů.

... **Lauře Baileyové a Becky Morganové** za ochotné poskytování nápadů ohledně oblečení a každodenních činností.

... Barbaře Schnellové za to, že zajistila, aby německé fráze odpovídaly skutečnosti (tedy aspoň tak začaly a my jen doufáme, že tak i zůstaly).

... **Stevenu Lopatovi, Piper Fahrneyové, Janet McConaughyové a Larrymu Tuohyovi** za užitečné informace o explozích, nabíjení děl, tříštění kovu a dalších dramatických fenoménech bitevního pole.

... **Laurimu Klobasovi, Eve Ackermannové, Johnu S. Kruszkovi** a tuctům dalších laskavých inteligentních lidí z Compuserve Books and Writers Community (jejichž jména jsem naneštěstí v průběhu posledních deseti let někam založila nebo zapomněla), kteří jsou vždy při ruce s návrhy a informacemi, od všedních až po ty bizarní, a ještě něčím navíc.

... **Silvii Kuttny-Walserové** za název této knihy.

... vynikajícím editorům, kteří se mnou na této knize spolupracovali, jak na jednotlivých částech, tak na celku: **Maximu Jakubowskému, Betsy Mitchellové, Billu Masseymu a Johnu Flickerovi.**

... **Virginii Noreyové** alias Knižní bohyni za její skvělý design.

... o pomíjeným géniům z uměleckého oddělení Random House, kteří vymysleli úžasné obálky nových knih s lordem Johnem. Děkuji!

Předmluva

Milí čtenáři,

na úvod bych vás ráda upozornila, že:

1. Kniha, kterou držíte, není román. Je to sbírka tří samostatných novel.

2. Ve všech novelách v této sbírce vystupuje lord John Grey, ne Jamie a Claire Fraserovi (ačkoli oba jsou občas zmiňováni), ale

3. chtěla jsem vás ujistit, že po *Ledovém dechu* skutečně bude následovat další román s Jamiem a Claire. Obvykle pracuji na víc než jedné knize současně a udělala jsem to i tentokrát. Tahle je jen kratší, proto jsem ji dokončila dřív.

Teď pro ty, co stále čtou...

Lord John Grey přicházel k životu čirou náhodou, a to už ode dne, kdy se zbrkle rozhodl zkusit v temnotě Carryarrick Pass zabít nechvalně proslulého jakobitu. Jeho seznámení s Jamiem a Claire Fraserovými (a se mnou) se datuje až do oné pasáže ve *Vážce v jantaru*. Ačkoli v následujících knihách série *Cizinka* hrál malou, byť významnou roli, skutečně jsem nehodlala psát knihy o něm samotném. (Na druhou stranu, taky jsem nikdy nikomu neplánovala ukázat *Cizinku*, a tady to máte. Nikdy nevíš, víc k tomu říct nemůžu.)

Lord John započal svůj nezávislý život mimo knihy série *Cizinka*, když mi britský editor jménem Maxim Jakubowski nabídl, abych napsala povídku pro sborník historických detektivek, který dával dohromady na památku spisovatelky Ellis Petersové, která krátce předtím zemřela. Já povídku nikdy nepsala – krom těch, které vyžadovala učitelka angličtiny ve škole, a ty obvykle byly poměrně chabé – ale měla jsem ráda detektivky s bratrem Cadfaelem od Ellis Petersové a myslela jsem, že zjistit, jestli dokážu napsat něco kratšího než 300 000 slov, bude zajímavá výzva pro mou techniku, takže... „Proč ne?“ řekla jsem.

Příběh musel být z osmnáctého století, protože to jediné historické období dobře znám, a neměla jsem čas adekvátně nastudovat nějaké jiné jen kvůli povídce. A nemohly se v něm vyskytovat hlavní postavy ze série *Cizinka*, protože v dobré povídce je toho po morální stránce hodně v sázce, stejně jako v románu. Tudíž by bylo složité napsat povídku s Fraserovými, která by nezahrnovala událost natolik významnou, aby měla dopad na zápletku budoucích románů s nimi. Jelikož nevy-mýšlím zápletky předem, napadlo mě, že se celému problému prostě vyhnu tím, že použiju lorda Johna. Je to velmi zajímavá postava, snadno ke mně promlouvá a v románech série *Cizinka* se objevuje jen občas. Není důvod, proč by ve vlastním volném čase, kdy se nachází mimo světla reflektorů, nemohl zažívat zajímavá dobrodružství.

Poté se na scéně objevil sir Francis Dashwood a jeho nechvalně proslulý Klub pekelného ohně, přidala se vražda rudovlasého muže a lord John se dočkal prvního soukromého vystoupení v povídce jménem *Pekelný oheň*, jež vyšla v roce 1998 v souboru *Past Poisons*, který editoval Maxim Jakubowski a vydalo nakladatelství Headline.

Příběhy v tomto sborníku měly limit 10 000 slov. *Pekelný oheň* o fous překročil 12 000, ale naštěstí si nikdo nestěžoval.

I tak jsem měla dojem, že je konec trochu uspěchaný – a tak jsem ho později přepsala a mírně rozšířila. Všechno dopadne stejně, ale s trochu větším stylem a elegancí, aspoň doufám.

Od doby, kdy se *Pekelný oheň* poprvé objevil v *Past Poisons*, ho provází zajímavá publikační historie. Sborník se během pár let přestal tisknout (od té doby už proběhl dotisk), což bylo právě ve chvíli, kdy se o *Pekelném ohni* doslechli američtí čtenáři a projevíli o toto samostatné dobrodružství lorda Johna zájem. Naneštěstí s povídkou o 14 000 slovech nic *nenaděláte*. Je moc dlouhá do časopisu a moc krátká na samostatnou publikaci.

V ten šťastný okamžik se několik mých online známých rozhodlo rozjet firmu na publikaci e-knih. Zeptali se mě, jestli nemám pod postelí „krabici starých povídek“ (Proč si lidi myslí, že každý spisovatel začíná s povídkami? A i kdyby, že by byl ochoten ty mladické pokusy vystavit světu?), které by mohli vydat.

„A proč, sakra, ne?“ řekla jsem si a uvědomila si, že se jedná o vcelku dobrou příležitost prozkoumat zcela nový svět e-publikace. Elektronickou verzi *Pekelného ohně* se rozhodla nabízet nejen firma mých přátel, ale i elektronická odnož mého německého vydavatelství, a tak se lord John vydal na cestu mezinárodním kyberprostorem.

Byla to zajímavá zkušenost a na e-knižní poměry i poměrně úspěšná („úspěch“ v oblasti elektronických knih obecně znamená, že odejdete ze své normální práce, řekněme to tak). Tento experiment skončil, když se mí přátelé rozhodli vystavit seznam všech svých titulů na Amazon.com – velmi rozumné rozhodnutí – ale informovali mě, že vzhledem ke slevě, kterou Amazon.com po vydavatelích vyžaduje, by museli *Pekelný oheň* prodávat za šest padesát, aby vůbec něco vydělali. Nemohla jsem připustit, aby se tříadvacetistránková povídka prodávala za šest dolarů a padesát centů, a tak se naše cesty ve vši srdečnosti rozdělily.

Tou dobou jsem začínala přemýšlet, co jiného by se s povídkou dalo dělat. Napadlo mě, že mě bavilo ji psát – mám lorda Johna ráda a spleťtost jeho osobního života ho obvykle přivádí do *zajímavých* situací – a co kdybych s ním napsala dvě nebo tři další povídky? Pak by se všechna ta krátká dílka dala společně vydat v knižní podobě a všichni by byli spokojení. (Tedy aspoň lord John a já.)

Pekelný oheň přejmenovaný na *Lord John a Klub pekelného ohně* se do tisku znovu dostal jako dodatek paperbackového vydání prvního románu s lordem Johnem *Lord John a důvěrná záležitost*.

A tady je znovu, konečně v knižní podobě a ve společnosti dvou novel: *Lord John a sukuba*, kterou jsem původně napsala pro jiný sborník, a *Lord John a přízrak vojáka*, kterou jsem napsala speciálně pro tuto sbírku.

Staly se další nehody – obávám se, že jeho lordstvo je k takovým věcem náchylné – a já napsala *Lorda Johna a důvěrnou záležitost* s utkvělou představou, že jde vlastně o druhou povídku s lordem Johnem. Mí literární agenti mě však informovali, že jsem vlastně omylem napsala román. (Ale jak jsem to měla vědět? Pro mě román na 85 000 slovech teprve *začíná*.) To bylo dobře, jelikož všechny mé vydavatele nadchlo odhalení, že vlastně *dokážu* napsat „normálně“ dlouhý román, a tak mi ihned dali smlouvu na další dvě knihy s lordem Johnem – ale *Pekelný oheň* se svými 14 000 slovy dál sám ležel v šuplíku.

Ale nehody se děly dál. Dostala jsem nabídku, abych napsala novelu pro sborník fantasy, a presto! Měli jsme dílo *Lord John a sukuba*, které mělo zhruba 33 000 slov. To znamenalo, že pokud získáme další stejně dlouhou nebo delší novelu, dosáhneme kritické hranice.

Tady však začaly být věci maličko ošemetné. Čirou shodou okolností se povídky odehrávaly na střídačku s románem: *Pekelný oheň*, *Důvěrná záležitost*, *Sukuba*. A já se pustila do druhého

románu *Lord John a bratrstvo čepele*. To bylo všechno moc pěkné – ale německý nakladatel, který dychtil po sbírce, se zeptal, jestli bych si nemohla pospíšit a napsat poslední novelu dřív, než dokončím druhý román. Jelikož jsem pohodový člověk, řekla jsem, že hádám, že by to šlo – a šlo. Dovolte mi poznamenat, že psát novelu, která navazuje na román, který ještě není hotový, není nejjednodušší věc na světě, ale kdybych chtěla mít jednoduchý život, předpokládám, že bych si na živobytí vydělávala čištěním bazénů.

Tato sbírka se původně měla jmenovat *Lord John a závan síry* (kvůli nadpřirozenému aspektu, který všechny příběhy spojuje), ale německý nakladatel mi vysvětlil, že ten název nemůže použít, jelikož můj poslední román ze série *Cizinka, Ledový dech*, se v němčině jmenuje *Ein Hauch von Schnee und Asche* – a němčina nemá různá slova pro „dech“ a „závan“ – ergo by měli další *Ein Hauch*... a měli dojem, že jeden je až dost. Místo toho navrhli název *Lord John a ďáblový ruce*, což byl podle mě úžasný nápad, který se okamžitě ujal i u anglického vydání.

Doufám, že se vám bude líbit!

Přeji vám příjemné čtení, *Diana Gabaldon*

LORD JOHN
a Klub pekelného ohně

Část I.

Rudovlasý muž

*Londýn, 1756
Společnost uznání
anglického bífteku, klub pro gentlemany*

Lord John Grey prudce odtrhl oči ode dveří. Ne. Ne, nesmí se otočit a zírat. Protože potřeboval soustředit pohled na něco jiného, zaměřil ho raději na Quarryho jizvu.

„Sklenku, pane?“ Harry Quarry jen sotva počkal, dokud sluha jeho společníka neobslouží, než vyprázdnil svou sklenku klaretu a nastavil ji k dolití. „A třeba i další, na oslavu vašeho návratu z mrazivého vyhnanství?“ Quarry se široce zaculil a jeho jizva mu stáhla koutek oka do oplzlého mrknutí. Znovu pozvedl sklenku.

Lord John mu tento pozdrav nakloněním sklenice oplatil, ale její obsah stěží vnímal. S velkým úsilím dál upíral oči na Quarryho tvář. Silou vůle si zakazoval otočit se a zírat, civět za tím ohnivým zábleskem v chodbě, který upoutal jeho zrak.

Quarryho jizva už dávno zesvětlala, stáhla se a smrskla do tenké bílé čárky. Její povaha byla zjevná jen z toho, jak šikmo směřovala přes brunátnou tvář. Snad by se mohla ztratit mezi

vráskami těžkého života, ale místo toho zůstávala viditelná, odznak cti, za nějž ji její majitel zjevně považoval.

„Je nesmírně milé, že jste si mého návratu všiml, pane,“ řekl Grey. Slyšel bušení vlastního srdce, které tlumilo Quarryho slova – což nebyla pro konverzaci velká rána.

Není to on, podotkla rozumná část jeho mysli, *nemůže být*. Jenže rozum neměl nic společného s bouří citů, jejichž příval ho popadl za zátylek a zadek, jako by mu chtěl dodat kuráž a násilím ho přimět jít nahánět rudovlasého muže, kterého letmo zahlédl.

Quarry do něj nezdvěřile šťouchl loktem a přivedl ho tak zpět k současnému dění, což nebylo zcela nevíтанé.

„... mezi dámami, he?“

„He?“

„Říkal jsem, že váš návrat zaregistrovali i jiní. Má švagrová mě pověřila, abych vás pozdravoval a zjistil, kde momentálně bydlíte. S regimentem?“

„Ne, v současné době přebývám v matčině domě v Jermyn Street.“ Když zjistil, že má sklenku stále plnou, pozvedl ji a zhluboka se napil. Biftek měl v nabídce vynikající ročník klaretu, ale on jeho buket vnímal jen stěží. Venku v hale se ozývaly ostré rozhádané hlasy.

„Já jí to tedy řeknu. Očekávejte v ranní poště pozvánku. Troufám si říct, že Lucinda si na vás myslí pro jednu svou sestřenku – má celé hejno chudých, ale velice pohledných dámských příbuzných, které hodlá nahnat do dobrých manželství.“ Quarry letmo zablýskl zuby. „Berte to jako varování.“

Grey zdvorně přikývl. Byl na takové pokusy o sblížení zvyklý. Jako nejmladší ze čtyř bratrů neměl naději na titul, ale rodinné jméno bylo prastaré a vážené, své kouzlo měly i jeho osobnost a tvář – a nepotřeboval se oženit s bohatou dědičkou, neboť měl sám značné finanční prostředky.

Dveře se rozletěly a místností se prohnal takový průvan, že se oheň v krbu vzdemul jako Hádovy plameny a rozprášil jiskry po tureckém koberci. Grey za ten příval horka v duchu poděkoval. Poskytl výmluvu pro rudou barvu, která mu určitě zalila tváře.

Není mu vůbec podobný. Samozřejmě, že mu není podobný. Kdo by taky mohl být? A přesto mu hrud' zaplnily stejnou měrou úleva i zklamání.

Ten muž byl vysoký, ano, ale ne mimořádně. Štíhlé postavy, téměř útlý. A mladý, mladší než on sám, pomyslel si Grey. Ale ty vlasy – ano, vlasy měl velmi podobné.

„Lorde Johne Greyi.“ Quarry mladíka zadržel, položil mu ruku na rukáv a otočil ho, aby je mohl představit. „Dovolte mi, abych vás seznámil se svým přiřazeným bratrancem, panem Robertem Geraldem.“

Pan Gerald stroze kývl, ale poté se patrně ovládl. Potlačil pocit, který způsobil příval krve pod jeho jemnou pletí, uklonil se a srdečně na Greye upřel oči.

„Služebník, pane.“

„A já váš.“ Nebyly měděné ani mrkvové. Byla to sytější rudá, téměř cihlová, s rumělkovými a zlatými odlesky a prameny. Oči neměl modré – díkybohu! – nýbrž měkce a zářivě hnědé.

Greyovi vyschlo v ústech. K jeho úlevě navrhl Quarry občerstvení a po Geraldově souhlasu luskl Quarry prsty na sluhu a všechny tři zavedl do koutku s křesly, kde se nad méně družnými členy Bifteku jako opona vznášel závoj tabákového kouře.

„Koho jsem to slyšel v chodbě?“ dožadoval se Quarry, jakmile se usadili. „Jistě to byl Bubb-Dodington, že? Ten chlap má hlas jako pouliční prodavač.“

„Já... on... ano, jeho.“ Bledá pleť pana Geralda, která se ještě zcela nevzpamatovala z předchozího vzrušení, ke Quarryho zjevnému pobavení znovu zrudla.

„Ohó! A jaký zrádný návrh ti učinil, Bobíku?“

„To nic. Jen... pozvání, které nechci přijmout, to je vše. Musíš tak křičet, Harry?“ Na tomto konci místnosti bylo chladno, ale Grey měl dojem, že by si klidně mohl ohřát ruce o žár Geraldových hladkých tváří.

Quarry pobaveně frkl a rozhlédl se po nejbližších křeslech.

„Kdo mě uslyší? Starý Cotterill je hluchý jako tetřev a generál je napůl mrtvý. A proč tě to vůbec zajímá, pokud je ta věc tak nevinná, jak naznačuješ?“ Quarry k přiřazenému bratranci stočil pohled, náhle chytrý a pronikavý.

„Neřekl jsem, že je nevinná,“ odpověděl suše Gerald, zatímco se začínal uklidňovat. „Řekl jsem, že jsem pozvání odmítl přijmout. A to, Harry, je vše, co o něm uslyšíš, tak si odpusť ten ostrý pohled, který po mně házíš. Možná funguje na tvé podřízené, ale na mě ne.“

Grey se zasmál a Quarry se k němu po chvílce připojil. Poplácal Geralda po rameni a oči se mu zatřpytily.

„Můj bratránek je zosobněná diskrétnost, lorde Johnne. Ale tak to má být.“

„Mám tu čest sloužit jako premiérův mladší sekretář,“ vysvětlil Gerald, když si všiml nepochopení v Greyově tváři. „Ačkoli jsou vládní tajemství vskutku nudná, aspoň dle Harryho standardů,“ zlomyslně se na bratrance ušklíbl, „nepřísluší mi, abych se o ně dělil.“

„Inu, lorda Johna Greye by beztak nezajímala,“ řekl rozvážně Quarry a hodil do sebe třetí sklenku zralého klaretu s neuctivým spěchem, který by příslušel spíše portskému. Grey uviděl, jak starší sluha zavírá oči v tiché hrůze nad tím znesvěcením, a sám pro sebe se usmál – nebo si to aspoň myslel, dokud nezjistil, že

na něj pan Gerald upírá své jemné, hnědé oči a na rtech mu hraje stejný spiklenecký úsměv.

„Takové věci zajímají málokoho, krom těch nejhluběji zainteresovaných,“ řekl Gerald a stále se na Greye usmíval. „Nejzuřivěji se bojuje v bitvách, v nichž je toho v sázce nejméně. Ale co zajímá vás, lorde John, pokud ne politika?“

„Není to nezám,“ odvětil Grey a směle Robertu Geraldovi jeho pohled oplácel. *Ne, vůbec ne nezám.* „Spíše neinformativnost. Nějaký čas jsem byl mimo Londýn. Vlastně jsem poněkud ztratil... kontakt.“

Aniž by to měl v úmyslu, palcem ruky držící sklenku zvolna přešel vzhůru a pohladil hladký, chladný povrch, jako by to byla něčí kůže. Spěšně sklenku odložil a při tom pohybu uviděl modrý záblesk safírového prstenu na své ruce. Mohlo by to být světlo strážního ohně majáku, pomyslel si kysele, varující ho před rozbouřeným mořem.

A přesto konverzace hladce plynula dál, i přes Quarryho žertovné vyzvídání ohledně Greyova posledního úkolu ve skotské divočině a spekulace o vyhlídkách jeho bratra důstojníka. Protože to první byla *terra prohibita* a to druhé zase *terra incognita*, mohl toho Grey říci jen velmi málo a řeč se stočila k jiným věcem: koním, psům, drbům z regimentu a dalším pohodlně maskulinním tématům.

Přesto Grey sem a tam pocítil, jak na něm ty hnědé oči utkvěly se zamýšleným výrazem, který mu bránila interpretovat jak cudnost, tak obezřetnost. Nebylo však žádným překvapením, když se při odchodu z klubu s Geraldem ocitl sám ve vstupní hale, neboť Quarryho zdržel známý, kterého náhodou potkal.

„Neúnosně se vám vnucuji, pane,“ řekl Gerald a posunul se dost blízko, aby jeho tlumená slova neslyšel sluha, který držel dveře. „Avšak rád bych vás požádal o laskavost, pokud by to nebylo zcela nevíтанé?“

„Jsem vám plně k službám, ujišťuji vás,“ řekl Grey a cítil, jak teplo klaretu v jeho krvi střídá vlna niternějšího žáru.

„Přál bych si – chci říct, mám jisté pochybnosti ohledně situace, která došla mé pozornosti. Neboť jste do Londýna přijel tak nedávno – chci říct, že máte výhodu jiné perspektivy, kterou já musím nutně postrádat z důvodu, že je mi to vše tak důvěrně známo. Není nikdo...“ Neobratně lovil slova, načež upřel oči, které náhle byly hluboce nešťastné, na lorda Johna. „Nemám nikoho, komu se mohu svěřit!“ zašeptal divoce. Překvapivou silou popadl lorda Johna za paži. „Možná to není nic, vůbec nic. Ale potřebuji pomoc.“

„Dostane se vám jí, pokud bude v mých silách vám ji poskytnout.“ Grey se prsty dotkl ruky, která mu svírala paži. Geraldovy prsty byly chladné. Quarryho hlas zněl ozvěnou chodbou za nimi, bodře veselý.

„Burza u pasáže,“ řekl rychle Gerald. „Dnes v noci, jakmile se zcela setmí.“ Stisk na Greyově paži byl pryč a Gerald zmizel. Měkký vodopád vlasů na pozadí jeho kabátu jasně zářil.

Grey strávil odpoledne nutnými pochůzkami po krejčích a právních zástupcích, než ve snaze zaplnit prázdné hodiny, které se před ním do setmění rýsovaly, podnikl zdvořilostní návštěvu dlouho zanedbávaného známého. Quarry, který neměl nic jiného na práci, se nabídl, že se k němu přidá, a lord John nijak neprotestoval. Quarry byl otevřený a povahou žoviální, pročež se témata k hovoru omezovala na karty, chlast a děvky. S Greyem toho měli jen málo společného, krom regimentu. A Ardsmuiru.

Když Quarryho znovu zahlédl v klubu, pomyslel si, že se mu vyhne. Měl pocit, že bude lepší, když vzpomínky

zůstanou pohřbené. A přesto... Může být vzpomínka vskutku pohřbená, když její ztělesnění stále žije? Na mrtvého by mohl zapomenout, ale ne na někoho, kdo je pouze nepřítomný. A plameny vlasů Roberta Geralda rozdmýchaly uhlíky, o nichž myslel, že je bezpečně uhasil.

Když svůj kabát osvobozoval ze sevření dotěrného žebráka, pomyslel si, že by mohlo být nemoudré onu jiskru rozfoukávat. Otevřené plameny byly nebezpečné a on to věděl stejně jako kdokoli jiný. A přesto... hodiny prodírání se londýnskými davy a další hodiny vynucené společenskosti ho naplnily tak nečekanou touhou po tichu na severu, až náhle zjistil, že dychtí o Skotsku aspoň mluvit, když už nic jiného.

Během svých pochůzek minuli Královskou burzu. Potají se letmo zadíval směrem k pasáži s jejím křiklavým nátěrem a potrhanými plakáty, s mrzkými davy podomních obchodníků a procházejících se lidí. Pocítil slabý záchvěv očekávání. Byl podzim. Tma přicházela brzy.

Byli teď blízko řeky. Klikatými uličkami se rozléhalo hlasité vyvolávání prodejců jídla a ryb. Chladný vítr plný povzbuzující vůně dehtu a dřevěných pilin jim vzdouval kabáty jako plachty. Quarry se otočil a zamával nad hlavami davu, aby pokynul směrem ke kavárně. Grey v odpověď přikývl, sklonil hlavu a lokty si klestil cestu ke dveřím.

„Taková tlačenice,“ řekl lord John, zatímco se za Quarrym propával do relativního poklidu malé, kořením vonící místnosti. Sundal si třírohý klobouk, posadil se a jemně si upravil červenou kokardu, která byla po setkání s tou spoustou lidí nakřivo. Grey, jehož výška byla o fous nižší než průměrná, byl v davu v nevýhodě.

„Zapomněl jsem, co je Londýn za hemžící se mraveniště.“ Zhluboka se nadechl. Tak do toho skoč po hlavě, ať to máš za sebou. „Velký kontrast oproti Ardsmuiru, to jistě.“

„Zapomněl jsem, co je Skotsko za mrňavou osamělou pekelnou díru,“ odvětil Quarry, „dokud jste se dnes ráno neobjevil v Bifteku a nepřipomněl mi má požehnání. Na mravenišť!“ Pozvedl kouřící sklenici, která se u něj jako zázrakem objevila, a slavnostně se Greyovi poklonil. Napil se a zachvěl, ať už vlivem vzpomínky na Skotsko, nebo kvůli kvalitě kávy. Zamračil se a natáhl se pro cukřenku.

„Díkybohu, že jsme od něj oba pěkně daleko. Zadek vám tam mrzne pod střechou i venku a ten zatracený déšť prosakuje každou skulinou a oknem.“ Quarry si sundal paruku, bez rozpaků se podrbl na plešatějícím temeni hlavy a zase si ji narazil.

„Navíc tam není jiná společnost než ti zakabonění Skoti. Nikdy jsem tam neměl děvku, ze které bych neměl pocit, že mi ho dřív uřízne, než aby na něj nasedla. Přísahám, že bych si během dalšího měsíce dal pistoli k hlavě, kdybyste mě nepřišel vysvobodit, Greyi. Který chudák to vzal po vás?“

„Žádný.“ Grey se zamyšleně podrbl ve vlastních světlých vlasech, jako by se nakazil Quarryho svěděním. Letmo se zadíval ven. Ulice byla stále přecpaná, ale hluk davu našťestí tlumilo vitrážové okno. Jedna nosítka vrazila do druhých, když jejich nosiči v davu ztratili rovnováhu. „Ardsmuir už není vězení. Vězni byli deportováni.“

„Deportováni?“ Quarry překvapeně našpulil rty, načež se o něco opatrněji napil. „No, to jim patří, těm mizerným zkurvy-synům. Hmm!“ Zabručel a zavrtěl nad kávou hlavou. „Není to víc, než co by většina z nich zasloužila. Ale škoda Fräsera – vzpomínáte si na muže jménem Fraser, velkého rudovlasého chlápka? Jeden z jakobitských důstojníků – gentleman. Celkem se mi zamlouval,“ řekl Quarry a jeho hrubě veselý výraz mírně vystřízlivěl. „Škoda. Měl jste příležitost si s ním pohovořit?“

„Čas od času.“ Grey pocítil, jak se mu vnitřnosti důvěrně známým způsobem stahují, a odvrátil tvář pro případ, že by se

v ní něco ukázalo. Obě nosítka teď byla na zemi a nosiči křičeli a strkali do sebe. Ulice byla už tak úzká, a navíc ucpaná běžným dopravním ruchem obchodníků a uředníků. Zákazníci, kteří se zastavovali, aby se na to divadlo podívali, k její neprůchodnosti ještě přispívali.

„Znal jste ho dobře?“ Nedokázal si pomoci. Ať mu to přinese útěchu, nebo trápení, cítil, že teď o Fraserovi nedokáže nemluvit – a Quarry byl jediný muž v Londýně, s nímž mluvit mohl.

„Ach ano – nebo aspoň tak dobře, jak člověk může v takové situaci někoho znát,“ odvětil odměřeně Quarry. „Každý týden jsem s ním u sebe večeřel. Mluvil velmi slušně a byl dobrý karbaník.“ Zvedl masitý nos od sklenky a tváře měl vlivem páry ještě brunátnější. „Nebyl to samozřejmě někdo, kdo by vyvolával lítost, ale člověk mohl jen stěží necítit jistý soucit s jeho situací.“

„Soucit? A přesto jste ho nechal v řetězech.“

Quarry prudce vzhlédl, když zachytil ostrost Greyových slov.

„Možná se mi ten chlap zamlouval, ale nevěřil jsem mu. Ne po tom, co se stalo jednomu z mých seržantů.“

„A co?“ Lord John do té otázky dokázal vložit jenom mírný zájem.

„Nehoda. Náhodou se utopil v jezírku v kamenolomu,“ řekl Quarry, hodil do nové sklenky několik lžiček cukrových krystalů a energicky zamíchal. „To jsem aspoň napsal do hlášení.“ Vzhlédl od své kávy a věnoval Greyovi oplzlé křivé mrknutí. „Fraser se mi zamlouval. Ten seržant mě nezajímal. Ale nikdy si nemyslete, že je člověk bezmocný jen proto, že má na rukou okovy, Greyi.“

Grey naléhavě hledal způsob, jak se dál vyptávat, aniž by začal být jeho vášnivý zájem patrný.

„Takže máte za to...“ začal.

„Podívejte,“ řekl Quarry a náhle vstal ze židle. „Podívejte! K čertu se mnou, jestli to není Bob Gerald!“

Lord John se ve své židli prudce otočil. A samozřejmě, že pozdně odpolední slunce se zablesklo na sklánějící se ohnivé hlavě, zatímco se její majitel vynořoval z jednoho ze zaseknutých nosítek. Gerald se napřímil, zmateně se zamračil a začal si klestit cestu do změti rozhádaných nosičů.

„Říkám si, co tady dělá? Zajisté... Hej! Stůj! Stůj, ty ničemo!“ Quarry zahodil skleničku, lhostejno kam, a s křikem vyrazil ke dveřím.

Grey, který byl o krok nebo dva pozadu, neviděl víc než záblesk kovu na slunci a prchavý výraz zděšení v Geraldově tváři. Dav se s hromadným výkřikem hrůzy stáhl a Greyovi zakryla výhled masa dmoucích se zad.

Bez výčitek svědomí se probojoval ječícím davem. Cestu si klestil jílcem meče.

Gerald ležel v náručí jednoho ze svých nosičů. Vlasy mu přepadly přes tvář a zakryly ji. Mladík měl v agonii kolena přitážená k tělu a sevřené pěsti prudce tiskl na rozšiřující se skvrnu na své vestě.

Byl tam Quarry. Na dav hrozivě mával mečem a křičel výhrůžky, aby lidi udržel stranou, načež se zuřivě rozhlédl po nepříteli, kterého by mohl probodnout.

„Kdo?“ zakřičel na nosiče. Tvář měl rudou vzteky. „Kdo to udělal?“

Bílé tváře všude okolo se bezradně otáčely jedna na druhou, ale na žádnou se nezaměřily. Nepřítel unikl a jeho nosiči s ním.

Grey si bez ohledu na špínu klekl do bahna a svými náhle tuhými a ledovými prsty odsunul rudé vlasy. Ve vzduchu silně visel horký pach krve a fekální smrad probodnutých střev. Grey zažil dost bitevních polí, aby pravdu poznal ještě dřív, než uviděl ty lesklé oči a sinalou tvář. Při tom pohledu pocítil hluboké ostré bodnutí, jako by někdo potrhál i jeho střeva.

Široce otevřené hnědé oči se na něj upřely a hluboko pod šokem a bolestí se objevila jiskřička poznání. Grey vzal umírajícího muže za ruku a pohladil ji, ačkoli věděl, jak marné to gesto je. Gerald bezhlesně pohyboval rty. V koutku se mu zvětšovala bublinka krvavých slin.

„Řekněte mi.“ Grey se naléhavě sklonil k mužově uchu a cítil, jak se mu jemné vlasy otřely o rty. „Řekněte mi, kdo vám to udělal – pomstím vás. Přísahám.“

Cítil, jak sebou prsty v jeho sevření mírně cukly, a silně je sevřel, jako by Geraldovi mohl násilím věnovat trochu vlastní síly. Dost na jedno slovo, na jedno jméno.

Jemné rty byly bledé a bublinka krve rostla. Gerald stáhl koutky rtů v urputném šklebu, který odhaloval zuby. Bublina praskla a Greyovu tvář zasáhla sprška krve. Poté muž rty sevřel a našpulil v něčem, co by mohla být výzva k polibku. Pak zemřel a široké hnědé oči ztratily výraz.

Quarry křičel na nosiče a dožadoval se informací. Ulicemi a blízkými uličkami se rozléhaly další výkřiky. Novinka se od místa činu rozlétala, jako když netopýři vyrážejí z pekla.

Grey tiše a osaměle klečel u mrtvého muže v pachu krve a vyprázdněných střev. Jemně položil Geraldovi bezvládnou ruku na zraněnou hrud' a bezmyšlenkovitě si otřel krev z dlaně do vlastního kabátu.

Jeho pozornost upoutal pohyb. Harry Quarry k tělu poklekl z druhé strany a tvář měl stejně bílou, jako byla jeho jizva, když silou otvíral velký zavírací nůž. Jemně prohledal Geraldovy rozpuštěné, krví spleené vlasy a vytáhl jeden čistý pramen, který uřízl. Slunce zapadalo. Jeho světlo se zalesklo ve vlasech na kudrlině živoucího plamene.

„Pro jeho matku,“ vysvětlil Quarry. Se rty pevně stisknutými ten zářící pramen stočil a opatrně uložil.

Část II.

Pletichy

Pozvánka dorazila o dva dny později a spolu s ní i vzkaz od Harryho Quarryho. Lord John Grey byl zván na večerní zábavu v Joffrey House z vůle lady Lucindy Joffreyové. V Quarryho vzkazu jednoduše stálo: *Přijďte. Mám novinky.*

Už byl nejvyšší čas, pomyslel si Grey, když vzkaz zahazoval. Dva dny po Geraldově smrti byly plné frenetické aktivity, vyšetřování a spekulací – bezvýsledně. Důkladně prohledali každý obchod a vozík ve Forby Street, ale po útočníkovi nebo jeho pomocnících nebylo ani stopy. Ztratili se v davu, anonymní jako mravenci.

To alespoň dokazovalo jednu věc. Byl to plánovaný útok, ne náhodné pouliční násilí. Aby útočník mohl zmizet tak rychle, musel vypadat jako každý druhý. Zámožný obchodník nebo šlechtic by svým držením těla a oděvem vyčníval. Nosítka byla pronajatá. Nikdo si nevzpomínal, jak pronajímající vypadal, a jméno, které poskytl, bylo – což nebylo překvapením – falešné.

Neklidně prošel zbytek pošty. Žádný ze zbylých směrů vyšetřování zatím nepřinesl ovoce. S Quarrym vyhledali vrát-ného Bifteku a doufali, že zaslechl aspoň část konverzace mezi

Geraldem a Bubb-Dodingtonem, ale byl to dočasný sluha najímaný jen na jeden den a od té doby si už vyzvedl plat a zmizel, nepochybně aby ho propil.

Grey se od svého známého pokusil vysondovat libovolné drby o nepřátelích, a když tento směr vyšetřování selhal, pokusil se o zesnulém Robertu Geraldovi zjistit cokoli, co by mohlo nějak naznačit motiv zločinu. Gerald byl zjevně známý, byť skromným způsobem, ve vládních kruzích, ale neměl příliš mnoho peněz, žádné dědice krom své matky, ani náznak romantických pletek – stručně řečeno, nebyla tu ani stopa po něčem, co by mohlo vést ke krvavé smrti ve Forby Street.

Zarazil se, když pohledem zachytil neznámou pečeti. Vzkaz podepsaný jistým G. Bubb-Dodingtonem, který ho žádal o několik okamžiků jeho času, až se mu to bude hodit – a mimochodem zmiňoval, že B-D sám bude večer přítomen v Joffrey House, pokud by snad lord John měl stejné plány.

Znovu zvedl Quarryho vzkaz a zjistil, že je za ním složenný další list papíru. Když ho rozložil, ukázalo se, že se jedná o stránku z novin potištěnou básní – nebo přinejmenším slovy uspořádanými do podoby básně. *Odstraněná skvrna*, jmenovala se. Chyběl jí rytmus, ale ne vulgární důvtip. Ten básnický paskvil vyprávěl příběh „mužské děvky“, jehož lascivnost pobuřovala veřejnost, dokud „nevzplál skandál, krvavě rudý jako odporná barva jeho vlasů“ a neznámý zachránce nepovstal a toho zvrhlíka nezabil, čímž očistil neposkvrněný pergamen společnosti.

Lord John ještě nesnídal a pohled na tu báseň potlačil i poslední zbytky jeho chuti k jídlu. Odnesl dokument do ranního salonku a důsledně ho spálil.

Joffrey House bylo malé, ale elegantní sídlo z bílého kamene těsně u Eaton Square. Grey tam ještě nikdy nebyl, ale ten dům byl proslulý svými vynikajícími večírky, které často navštěvovali lidé se zálibou v politice. Sir Richard Joffrey, Quarryho starší nevlastní bratr, měl velký vliv.

Zatímco Grey stoupal po mramorových schodech, zahlédl člena parlamentu a prvního námořního lorda admirality, kteří kousek před ním důvěrně konverzovali, a všiml si značného množství diskrétně elegantních kočárů, jež stály v dlouhé řadě na ulici. Tedy to byla významná událost. Trochu ho překvapilo, že lady Lucinda pořádá takovou slávu jen těsně po vraždě svého bratrance – Quarry říkal, že si byla s Geraldem blízka.

Quarry už hlídkoval. Jen co se Grey nechal ohlásit, zjistil, že ho někdo popadl za ruku a táhne ho pryč z pomalu se pohybující fronty do úkrytu monstrózní rostliny, která stála v rohu plesového sálu, kde s několika svými kolegyněmi tvořila malou džungli.

„Tak jste tedy přišel,“ konstatoval Quarry zjevný fakt.

Když uviděl mužův ztrhaný výraz, řekl Grey jen: „Ano. Jaké novinky?“

Únava a rozrušení Greyovy jemné rysy obvykle jen zostřily, ale Quarrymu propůjčovaly dojem nedůtklivé zuřivosti, takže vypadal jako velký, nevrlý pes.

„Viděl jste ty – ty – nepopsatelné exkrementy?“

„Ty noviny? Ano. Kde jste je vzal?“

„Jsou po celém Londýně. Nejen tahle konkrétní odpornost – mnoho dalších stejně ohavných, nebo i horších.“

Grey pocítil bodnutí hlubokého znepokojení.

„S podobnými nařčeními?“

„Že byl Robert Gerald pederast? Ano, a horšími. Že byl členem nechvalně proslulého spolku sodomitů shromažďujícími se za účelem... no, znáte ty věci? Nechutné!“

Grey nedokázal určit, jestli se poslední vyjádření týkalo existence takových společností, nebo toho, že bylo s nějakou z nich spojováno Geraldovo jméno. Proto volil slova opatrně.

„Ano, slyšel jsem o takových spolcích.“

Grey je znal, ačkoli ne osobně. Říkalo se, že jsou běžné – slyšel hodně o hostincích a zadních pokojích, nemluvě o ještě nechvalněji proslulých vykřičených domech, kde... Ovšem úzkostlivost a opatrnost mu bránily takové podniky jakkoli důvěrně zkoumat.

„Musím říkat, že... že ta nařčení nejsou pravdivá... neobsahují ani ten nejmenší náznak pravdy?“ Quarry mluvil s jistými obtížemi a vyhýbal se Greyově pohledu. Grey položil ruku na Quarryho rukáv.

„Ne, to říkat nemusíte. Jsem si tím jistý,“ řekl tiše. Quarry vzhledl, trochu stydlivě se na něj usmál a letmo mu ruku sevřel.

„Děkuji vám,“ řekl chraptivě.

„Ale pokud to tak nebylo,“ podotkl Grey a poskytl Quarrymu čas, aby se dal dohromady, „pak je ta rychlá záplava fám cítit organizovanou pomluvou. A to je samo o sobě velmi podivné, nemyslíte?“

Zjevně ne. Quarry na něj tupě zíral.

„Někdo nechtěl Roberta Geralda jen zabít,“ vysvětlil Grey, „ale považoval za nutné i očernit jeho jméno. Proč? Ten muž je mrtvý. Kdo by měl pocít, že je potřeba zavraždit i jeho reputaci?“

Quarry se zatvářil polekaně, načež se zamračil a namáhavým myšlením stáhl obočí.

„Šmarjá panno,“ řekl pomalu. „Krucí, máte pravdu. Ale kdo...“ Zarazil se a zamyšleně se rozhlédl po shromáždění hostí.

„Je tu premiér?“ Grey vykoul zpoza zplhlého listoví. Byla to malá, avšak vynikající společnost, zcela mimořádná. Ne víc než čtyřicet hostí a všichni stáli na žebříčku moci. Žádní afektovaní

fintilové nebo toulaví hlupácci. Byly tu dámy, ovšem, které poskytovaly eleganci a krásu – ale na mužích tu záleželo. Účastnilo se několik ministrů, první námořní lord, asistent ministra financí... Zarazil se s pocitem, jako by ho někdo právě tvrdě udeřil do břicha.

Quarry mu mumlal do ucha a vysvětloval něco ohledně nepřítomnosti premiéra, ale Grey už neposlouchal. Bojoval s nutkáním ustoupit zpět do stínu.

George Everett vypadal dobře – skutečně velice dobře. Paruka a pudr zdůrazňovaly jeho černé obočí a hezké tmavé oči pod nimi. Pevná čelist a dlouhá proměnlivá ústa – Grey mimoděk cukl ukazováčkem, když po nich ve vzpomínce přejel.

„Cítíte se dobře, Greyi?“ Quarryho drsný hlas ho přivedl zpět k sobě.

„Ano. Drobná indispozice, nic víc.“ Grey odtrhl oči od Everettovy štíhlé postavy, která v černé a petrklíčově žluté vypadala překrásně. Koneckonců byla to jen otázka času. Věděl, že se znovu setkají – a aspoň to nebylo bez varování. S jistým úsilím obrátil pozornost zpět ke Quarrymu.

„Novinky, které jste zmínil. Jedná se...“

Quarry ho přerušil tím, že ho popadl za paži a vytáhl ho z úkrytu stromů do změti večírku.

„Hle, tamhle je Lucinda. Pojdte, ráda by se s vámi seznámila.“

Lady Lucinda Joffreyová byla malá a kulatá, tmavé vlasy měla nenapudrované a uhlazené a lokny svázané ozdobou z bažantího peří, která hezky ladila s její rezavě červenou róbou. Její tvář byla buclatá a poněkud nevýrazná, ačkoli kdyby v sobě měla nějaký život, možná by odrážela něco z osobnosti své majitelky. Avšak Lucindiny napuchlé oči hyzdily kruhy, které se neobtěžovala maskovat.

Lord John se sklonil nad její rukou a znovu zapřemýšlel, co ji přimělo dnes večer otevřít svůj dům. Zjevně byla velmi rozrušená.

„Mylorde,“ zamumlala v odpověď na jeho zdvořilosti. Poté vzhledla a on se až polekal. Měla nádherné oči mandlového tvaru a jasně šedé – a i přes zarudlá víčka pronikavě inteligentní.

„Harry mi říkal, že jste byl s Robertem, když zemřel,“ řekla tiše, ale jasně, zatímco na něj ty své oči upírala. „A že jste nabídl pomoc při hledání toho ničemy, který to udělal.“

„Vskutku. Dovolte, abych vám vyjádřil svou nejupřímnější soustrast, mylady.“

„Děkuji vám, pane.“ Kývla směrem do místnosti plné hostů a záře svíček. „Nepochybně vám to bude připadat podivné, že takovým způsobem hýříme, když byl můj bratranec nedávno a opovrženíhodně zavražděn.“ Grey začal s očekávanými námitkami, ale ona mu to nedovolila a pokračovala dřív, než mohl promluvit.

„Můj manžel si to přál. Řekl, že musíme – že skrčit se a schoulit před takovými pomluvami by znamenalo dát jim za pravdu. Trval na tom, že jim musíme statečně čelit, nebo ten skandál pošpiní i nás samotné.“ Pevně sevřela rty a v ruce zmačkala kapesník, ale v šedých očích neměla žádné slzy.

„Váš manžel je moudrý muž.“ Něco ho napadlo. Sir Richard Joffrey byl vlivným členem parlamentu, politicky mazaný a měl skvělé vztahy s muži, kteří byli u moci – a také peníze, aby je mohl ovlivňovat. Mohly by Geraldova vražda a tento posmrtný pokus o jeho očernění být nějakým útokem na sira Richarda?

Grey zaváhal. Ještě Quarrymu neřekl o Geraldově prosbě v klubu. *Nemám nikoho, komu se mohu svěřit*, řekl Gerald – a to patrně zahrnovalo i jeho přízeného bratrance. Ale Gerald byl mrtev a Greyovou povinností teď byla pomsta, ne udržení tajemství. Hudebníci se odmlčeli. Grey nakloněním hlavy odvedl své společníky zpět do soukromí džungle.

„Madam, měl jsem tu čest se s vaším bratrancem poznat jen velmi letmo. Přesto, když jsem se s ním setkal...“ Několika